



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Radimem Kadlčákem ve věci
žalobkyně **nezl. J. P.**, narozená X
zastoupená zákonnou zástupkyní Bc. J. P., narozenou X
obě bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90527-916,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 15. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90527-916, se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2025, č. j. MPSV-2025/90527-916, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – Krajské pobočky v Ústí nad Labem (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 11. 2024, č. j. 119784/2024/TEP (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl zamítnut návrh žalobkyně na změnu výše příspěvku na péči a rozhodnuto poskytovat příspěvek na péči ve výši 3 300 Kč měsíčně. Žalobkyně se současně domáhala toho, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. V předmětné žalobě žalobkyně nejprve shrnula dosavadní průběh správního řízení, přičemž namítla, že je napadené rozhodnutí zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jelikož vychází z nepřesvědčivého a nedostatečně odůvodněného posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 6. 3. 2025 (dále jen „posudek ze dne 6. 3. 2025“).
3. Žalobkyně konstatovala, že se posudková komise MPSV k jednotlivým základním životním potřebám vyjádřila spíše obecně. Podle žalobkyně posudková komise MPSV ani žalovaný nedostáli standardu hodnocení jaký stanovuje § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále je „vyhláška č. 505/2006 Sb.“). Žalovaný navíc její námitky proti posudku ze dne 6. 3. 2025 vypořádal jen formálně, aniž by tedy rozptýlil vznesené pochybnosti. K tomu žalobkyně odkázala na závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27.
4. Dále žalobkyně uvedla, že posudková komise MPSV nezohlednila její vyjádření ze dne 26. 6. 2024, ve kterém se pokusila správnímu orgánu I. stupně podrobně vyličit sociální situaci a zprostředkovat autentickou a dlouhodobou zkušenost rodiny s péčí o žalobkyni. Zdůraznila, že výsledky sociálních šetření ani lékařské zprávy nejsou s tímto vyjádřením v rozporu.
5. Žalobkyně se též vyslovila ke způsobu, jakým posudek ze dne 6. 3. 2025 pracuje s podklady (tj. odbornými psychologickými a lékařskými zprávami a výsledky sociálního šetření), z nichž bez jakéhokoli vlastního vyšetření čerpá selektivním způsobem, neboť si vybírá jen dílčí informace vypovídající o tom, že by žalobkyně některé aktivity mohla zvládat. Tento přístup podle žalobkyně nepředstavuje úplné, přesvědčivé a přezkoumatelné hodnocení jejího zdravotního stavu. Konkrétně žalobkyně uvedla, že posudková komise MPSV nevzala v potaz lékařskou zprávu MUDr. F. K. ze dne 28. 5. 2024, která doporučila navýšení stupně příspěvku na péči, přičemž také posudková komise MPSV rezignovala na hlubší zhodnocení diagnózy žalobkyně v kontextu aktivit potřebných ke zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb. Stran požadavků kladených na lékařské posudky pak žalobkyně odcitovala judikaturu Nejvyššího správního soudu – konkrétně rozsudky ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, a ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37. Žalobkyně přitom konstatovala, že si žalovaný ani přes nedostatky posudku ze dne 6. 3. 2025 nevyžádal od posudkové komise MPSV jeho doplnění.
6. Poté žalobkyně namítla, že posudková komise MPSV ke svým závěrům dospěla tzv. „od stolu“, jelikož ji osobně nevyšetřila a nadto tento postup odůvodnila toliko formálně. Žalobkyně v daném ohledu odkázala na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 19. 12. 2024, č. j. 58 Ad 24/2024-34, z něhož dovodila, že pokud nebyla posudkovou komisí osobně vyšetřena, vypovídá takový postup o nevěrohodnosti posudku.
7. Následně žalobkyně zdůraznila, že posudek ze dne 6. 3. 2025 klade důraz na fyzickou možnost zvládnutí jednotlivých aktivit, resp. základních životních potřeb, avšak jen malou váhu připisuje nemožnosti jejich zvládnutí z důvodů psychických (tj. Aspergerův syndrom, obsedantně kompulzivní porucha, úzkostné poruchy a sociální fobie). Podle žalobkyně posudková komise MPSV tyto diagnózy konstatovala, ale při hodnocení jednotlivých základních životních potřeb s nimi již nepracovala.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

8. Ve vztahu k základní životní potřebě komunikace žalobkyně uvedla, podle posudku ze dne 6. 3. 2025 tuto potřebu zvládá, ačkoliv byla prvostupňovým rozhodnutím uznána jako nezvládaná. Žalobkyně k tomu upozornila na to, že posudková komise MPSV nijak nevysvětlila, proč se od opakovaných závěrů přijatých v předchozích řízeních odchýlila; tento postup se tedy žalobkyni jeví jako účelový. Žalobkyně konstatovala, že podle posudkové komise MPSV není významné, že žalobkyně nedokáže čitelně psát rukou, pokud zvládá psát na klávesnici, coby facilitátoru. V tomto ohledu namítla žalobkyně nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť schopnost vytvořit krátkou rukou psanou zprávu je jednou z referenčních aktivit základní životní potřeby komunikace. Žalobkyně má za to, že psaní na klávesnici nelze zaměňovat za psaní rukou. Dále žalobkyně zmínila, že posudková komise MPSV nezohlednila její psychický blok, který jí obvykle brání v používání mobilního telefonu. Žalobkyně připustila, že lékařská zpráva MUDr. S. S. ze dne 26. 8. 2024 popisuje, že se mobilního telefonu domáhala. Uvedla však, že při řečeném vyšetření byla ve stresu – což vyplývá ze samotné zprávy – a dožadování se telefonu mohla být forma obrany. Žalobkyně měla za to, že jedno dílčí pozorování nemůže vyvážit jiná pozorování (sociální šetření) a dlouhodobou osobní zkušenost rodičů.
9. Ve vztahu k základní životní potřebě stravování žalobkyně uvedla, že posudková komise MPSV selektivně vybrala ze záznamu o sociálním šetření skutečnost, že žalobkyně přijala rozbalenou sušenku a misku s polévkou a ostatní skutečnosti opakovaně pozorované při sociálním šetření – tj. nepoužívání příboru ze strachu z kontaminace bakteriemi – pominula. Žalobkyně podrobně popsala, jak její psychické problémy komplikují stravování. Zmínila nutnost přípravy nového jídla pokaždé, když pojme podezření, že jídlo jí předkládané bylo kontaminováno bakteriemi.
10. Ve vztahu k základní životní potřebě tělesné hygieny žalobkyně upozornila, že vůbec nezvládá česání vlasů, což plyne i ze závěrů sociálního šetření. Uvedla, že péče o vlasy obecně se u ní pojí s psychickými bloky, mytí vlasů nikdy samostatně nezvládne. Žalobkyně navíc uvedla, že jiné aktivity, jako např. čištění zubů, zvládá toliko na pokyn. Žalobkyně konstatovala, že žalovaný bagatelizuje její psychické obtíže s poukazem na to, že nezvládání hygieny nemá oporu v jejím objektivně dokladovaném zdravotním stavu. Zdůraznila, že její diagnóza nebyla (obdobně jako u dalších základních životních potřeb) popsána ve vztahu k jednotlivým dílčím úkonům.
11. Ve vztahu k základní životní potřebě oblékání a obouvání žalobkyně uvedla, že posudková komise MPSV nevzala do úvahy, že žalobkyně běžně opomíjí spodní prádlo a mnohdy si oblečení navleče naruby, je schopna celý den setrávat v pyžamu a odmítat se z něj převléct. Žalobkyně poukázala na to, že posudková komise MPSV opět řešila zejména fyzickou schopnost k oblékání a psychické obtíže zlehčila s poukazem, že je lze řešit edukací.
12. Obdobně pak posudková komise MPSV dle žalobkyně postupovala i v kontextu základních životních potřeb výkonu fyziologické potřeby a mobility.
13. Žalobkyně závěrem shrnula, že vady napadeného rozhodnutí spatřuje především v jeho nepřezkoumatelnosti a zčásti v nezákonnosti projevující se např. u hodnocení zvládání základní životní potřeby komunikace.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že posudková komise MPSV zasedala v odborném složení, jelikož byl přítomen jak posudkový lékař, tak i dětský neurolog.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Zároveň podotknul, že složení posudkové komise je plně v kompetenci jejího předsedy. Žalovaný též uvedl, proč nebylo osobní vyšetření žalobkyně lékaří posudkové komise MPSV nutné, přičemž odkázal na § 16a odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.

15. Dále žalovaný vyjádřil nesouhlas s názorem žalobkyně, že se nevypořádal se všemi relevantními námitkami. Uvedl, že ucelené a objektivní podklady byly ve vzájemných souvislostech odborně hodnoceny. Žalovaný též konstatoval, že podle § 10 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálních službách“), se u osoby do 18 let věku mimořádnou péčí rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou zdravé osobě téhož věku.
16. Žalovaný dále zdůraznil, že při posuzování zdravotního stavu není prioritní samotná diagnóza osoby, ale funkční dopady onemocnění na její schopnost zvládat základní životní potřeby. K tomu žalovaný odkázal na svoji metodiku – Instrukci náměstkyně pro řízení sekce sociálně pojistných systémů č. 15/2016 (dále jen „instrukce č. 15/2016“). Zmínil, že potřeba „občasného připomenutí či kontroly“ v oblasti péče o vlastní osobu se nehodnotí jako mimořádná péče.
17. Žalovaný pak doplnil, že kompetenci posuzovat stupeň závislosti má pouze posudkový lékař, resp. posudková komise MPSV, a doporučení ošetřujícího lékaře ke zvýšení stupně příspěvku na péči není relevantní, pokud nejsou splněna posudková kritéria.
18. Dle žalovaného je tedy napadené rozhodnutí v souladu s hmotným i procesním právem, a proto ve věci navrhl, aby soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Replika žalobkyně

19. Žalobkyně v replice ze dne 17. 7. 2025 uvedla, že žalovaným odkazovaná instrukce č. 15/2016 mj. zmiňuje, že v případě osob s pervazivními vývojovými poruchami je základem posouzení vždy klinické vyšetření psychiatrem, které by mělo být doplněno psychologickým vyšetřením. Následně konstatovala, že v jejím případě posudková komise MPSV mnohá zjištění odborníků ignorovala, ale především nebyla složena tak, aby mohla její zdravotní stav posuzovat, neboť dětská neuroložka nemá požadovanou odbornost, která by jí umožňovala zohlednit specifické problémy a projevy osob trpících poruchou autistického spektra.
20. Žalobkyně upozornila také na to, že instrukce č. 15/2016 dále stanovuje, že se posudková komise MPSV musí poctivě vypořádat s výsledky sociálního šetření a v případě, že se od nich odchyluje tento svůj postup vysvětlit.
21. Ve vztahu k neuznané základní životní potřebě komunikace žalobkyně uvedla, že dle instrukce č. 15/2016 nelze za komunikaci v přijatelném standardu považovat zejména obtížné a špatně čitelné napsání krátké zprávy rukou. Žalobkyně současně upozornila, že podle přílohy odkazované instrukce by již sedmileté dítě mělo zvládat odloučení od rodiče a podřízení se jiné dospělé osobě, avšak ona, ač dvanáctiletá, takovou schopnost stále nemá. Podle téže přílohy by dítě mezi pátým a šestým rokem věku mělo být při společné hře s kamarády schopné podrobit se dobrovolně pravidlům. Žalobkyně dodala, že to opět neodpovídá jejímu chování.

22. V souvislosti s neuznanou základní životní potřebou stravování žalobkyně dodala, že dle přílohy instrukce č. 15/2016 by sedmileté dítě mělo zvládat jíst příborem, což ovšem není její případ.
23. K neuznané základní životní potřebě tělesné hygieny poté žalobkyně zmínila, že instrukce č. 15/2016 zdůrazňuje, že u „*osob s duševním nebo mentálním postižením nebo demencí, je potřeba posoudit, zda, i přes to, že sice hygienu fyzicky zvládnou, mají problém s jejím dodržováním ve společensky přiměřeném/obvyklém standardu*“. Žalobkyně konstatovala, že tomuto požadavku posudková komise MPSV nedostála, jelikož zohledňovala pouze fyzickou schopnost a přehlížela psychické potíže.
24. Ve vztahu k neuznané základní životní potřebě oblékání a obouvání žalobkyně odcitovala instrukci č. 15/2016: „*K neschopnosti zvládat oblékání a obouvání může dojít u některých osob s mentálním postižením nebo demencí a osob nevidomých, které sice zvládnou oblékání, ale správnost vrstvení a rozlišení rubu a líce oblečení nerozeznají*.“ Žalovaná dodala, že nadto není schopna výběru oblečení a obutí přiměřené situaci, což je opět stav, který citovaná metodika považuje za nezvládání základní životní potřeby.

Ústní jednání soudu

25. Při jednání soudu konaném dne 30. 9. 2025 zákonná zástupkyně žalobkyně plně odkázala na argumentaci obsaženou již v podané žalobě a replice, přičemž zmínila finanční zátěž spojenou s péčí o osobu žalobkyně. Upozornila též na fakt, že žalobkyně nebyla posudkovou komisí MPSV ve věci osobně vyšetřena. Následně poukázala na nepřezkoumatelnost hodnocení zvládání základních životních potřeb žalobkyně posudkovou komisí MPSV, přičemž měly být přehlednuty závěry odborných lékařů a zjištění plynoucí ze sociálního šetření. Posudková komise MPSV dle zákonné zástupkyně žalobkyně v řešeném případě zdůraznila fyzickou schopnost žalobkyně, avšak dostatečně nezohlednila její dominantní psychické postižení – poruchu autistického spektra.
26. Žalovaný se z účasti na jednání soudu písemně omluvil, přičemž souhlasil s jednáním v jeho nepřítomnosti a plně odkázal na obsah svého vyjádření k žalobě. Soud proto podle § 49 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve věci jednal a rozhodl v nepřítomnosti žalovaného.

Posouzení věci soudem

27. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonost napadeného rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobkyně uplatnila v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
28. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

29. Před vlastním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud směrem k žalobkyni připomíná, že soudní řízení ve správním soudnictví je ovládáno zásadou koncentrace, jež nachází svůj odraz v § 71 odst. 2 třetí věte s. ř. s., podle které rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby. Soud se proto může věcně zabývat jen těmi žalobními body, které byly uplatněny ve lhůtě dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobkyni doručeno (srov. § 72 odst. 1 s. ř. s.), tj. v projednávané věci do dne 17. 6. 2025, neboť napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno dne 17. 4. 2025. Projednání později uplatněných žalobních bodů by znamenalo nepřípustné porušení principu koncentrace řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69). Z těchto důvodů tedy soud nemohl přihlížet k žalobnímu bodu, který žalobkyně nově vznesla v replice ze dne 17. 7. 2025. Učinila tak totiž až po uplynutí lhůty pro podání žaloby, která je podle § 71 odst. 2 s. ř. s. nejzazším limitem také pro případné rozšíření žaloby o další žalobní bod. Soud se proto nemohl zabývat opožděnou námitkou žalobkyně, že posudková komise MPSV nebyla ve smyslu instrukce č. 15/2016 složena tak, aby mohla její zdravotní stav posuzovat, neboť dětská neuroložka nemá požadovanou odbornost, která by jí umožnila zohlednit specifické problémy a projevy osob trpících poruchou autistického spektra.
30. Soud se ve věci nejprve zabýval obecně uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jejími námitkami proti posudku ze dne 6. 3. 2025.
31. Podle § 68 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, platí, že se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
32. V této souvislosti zdejší soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, či ze dne 3. 7. 2018, č. j. 7 As 150/2018-36, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08).
33. Současně je nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, nebo rozsudky téhož soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro

nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Upozornit lze též na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 12. 5. 2010, č. j. 8 As 60/2009-73, dle kterého *„účelem soudního přezkumu není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy“*.

34. Vycházejí z dříve popsaného je pak v řešeném případě třeba v odpovídající rovině obecnosti uvést, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěru o něm dospěl. Nadepsaným požadavkům na odůvodnění rozhodnutí tak žalovaný podle názoru soudu dostal, neboť srozumitelně a dostačujícím způsobem popsal jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a proč argumentaci žalobkyně uplatněné ve věci nepřisvědčil. Zjevně přitom reflektoval mj. i námitky žalobkyně uplatněné v průběhu odvolacího řízení proti posudku ze dne 6. 3. 2025 (viz zejména str. 10 až 16 napadeného rozhodnutí).
35. V kontextu veškerých popsaných okolností posuzovaného případu podávajících se z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak dle názoru soudu nebylo možno v této části přisvědčit povšechně uplatněnému žalobnímu tvrzení stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Z hlediska přezkoumatelnosti totiž bylo z odůvodnění napadeného rozhodnutí v této souvislosti zřejmé, proč žalovaný považoval námitky žalobkyně proti posudku ze dne 6. 3. 2025 za liché a které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí.
36. Ostatně žalobkyně spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s vlastními závěry žalovaného (resp. posudkové komise MPSV) o důvodech, pro které byl zamítnut její návrh na změnu výše příspěvku na péči. Žalobkyně tedy polemizuje s konkrétními závěry žalovaného ve věci, když namítá jejich nesprávnost, což však samo o sobě jistým způsobem svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud proto nepřisvědčil dané námitce žalobkyně stran nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
37. Soud v projednávaném případě úvodem vlastního posouzení merita uplatněné žalobní argumentace předesílá, že smyslem zákona o sociálních službách je úprava podmínek poskytování pomoci a podpory fyzickým osobám v nepříznivé sociální situaci prostřednictvím sociálních služeb a příspěvku na péči. Příspěvek na péči, který je předmětem řízení v dané věci, se podle § 7 téhož zákona poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby. Tímto příspěvkem se stát podílí na zajištění sociálních služeb nebo jiných forem pomoci podle tohoto zákona při zvládání základních životních potřeb osob. Náklady na příspěvek se hradí ze státního rozpočtu. Nárok na něj má osoba, která splňuje předpoklady uvedené v § 4 odst. 1 téhož zákona (pozn. soudu – mezi účastníky není sporu o tom, že podmínky zde uvedené žalobkyně splňuje), která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládání základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8 uvedeného zákona, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace. O příspěvku rozhoduje krajská pobočka Úřadu práce.

38. Podle § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách přitom platí, že osoba do 18 let věku, která vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb.
39. Dle § 9 nadepsaného zákona se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost. Při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby se hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu na schopnost zvládat základní životní potřeby; přitom se nepřihlíží k pomoci, dohledu nebo péči, která nevyplývá z funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Pro uznání závislosti v příslušné základní životní potřebě musí existovat příčinná souvislost mezi poruchou funkčních schopností z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a pozbytím schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu. Funkční schopnosti se hodnotí s využíváním zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využíváním běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení v domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku. Bližší vymezení schopností zvládat základní životní potřeby a způsob jejich hodnocení stanoví prováděcí právní předpis, kterým je vyhláška č. 505/2006 Sb.
40. Podle § 10 zákona o sociálních službách, u osoby do 18 let věku se při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.
41. Podle § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách platí, že se při posuzování stupně závislosti osoby vychází ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
42. Podle § 1 odst. 4 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se za neschopnost zvládání základní životní potřeby považuje stav, kdy porucha funkčních schopností dosahuje úrovně úplné poruchy nebo poruchy těžké, kdy i přes využívání zachovaných potenciálů a kompetencí fyzické osoby a využívání běžně dostupných pomůcek, prostředků, předmětů denní potřeby nebo vybavení domácnosti, veřejných prostor nebo s využitím zdravotnického prostředku nelze zvládnout životní potřebu v přijatelném standardu. Za neschopnost zvládání základní životní potřeby se považuje rovněž stav, kdy režim nařízený odborným lékařem

poskytujícími specializované zdravotnické služby neumožňuje provádění základní životní potřeby v přijatelném standardu. Přijatelným standardem se rozumí zvládání základní životní potřeby v kvalitě a způsobem, který je běžný a obvyklý, a který umožňuje, aby tato potřeba byla zvládnuta bez každodenní pomoci jiné osoby.

43. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se při hodnocení schopnosti osoby zvládat základní životní potřeby posuzuje, zda z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je rozsah duševních, mentálních, tělesných a smyslových funkčních schopností dostatečný k pravidelnému zvládání základní životní potřeby a zda je fyzická osoba schopna rozpoznat, provést a zkontrolovat správnost zvládnutí základní životní potřeby. Přitom se přihlíží k tomu, zda dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav trvale ovlivňuje funkční schopnosti, k výsledku rehabilitace a k adaptaci na zdravotní postižení. Podle § 2a téže vyhlášky, pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
44. V příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. jsou vymezeny schopnosti zvládat základní životní potřeby.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „mobilita“ se považuje stav, kdy osoba je schopna zvládat vstávání a usedání, stoj, zaujímat a měnit polohy, pohybovat se chůzí krok za krokem, popřípadě i s přerušováním zastávkami, v bytě a běžném terénu v dosahu alespoň 200 m, a to i po nerovném povrchu, otevírat a zavírat dveře, chůzí po schodech v rozsahu jednoho patra směrem nahoru i dolů, nastupovat a vystupovat z dopravních prostředků včetně bariérových, a používat je.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „orientace“ se považuje stav, kdy osoba je schopna poznávat a rozeznávat zrakem a sluchem, mít přiměřené duševní kompetence, orientovat se osobou, časem a místem, orientovat se v přirozeném sociálním prostředí, orientovat se v obvyklých situacích a přiměřeně v nich reagovat.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „komunikace“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vyjadřovat se srozumitelně mluvenou řečí a dorozumět se jejím prostřednictvím s jinými osobami v rozsahu běžné slovní zásoby odpovídající věku a sociálnímu postavení, chápat obsah přijímaných a sdělovaných zpráv, vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, porozumět všeobecně používaným základním obrazovým symbolům a zvukovým signálům, používat běžné komunikační prostředky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „stravování“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, nalít nápoj, rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, najíst se a napít, dodržovat stanovený dietní režim, konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „oblékání a obouvání“ se považuje stav, kdy osoba je schopna vybrat si oblečení a obutí přiměřené okolnostem, rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit, oblékat se a obouvat se, svlékat se a zouvat se, manipulovat s oblečením v souvislosti s denním režimem.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „tělesná hygiena“ se považuje stav, kdy osoba je schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu, mýt si a osušovat si jednotlivé části těla, provádět celkovou hygienu, česat se, provádět ústní hygienu, holit se.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

- Za schopnost zvládat základní životní potřebu „výkon fyziologické potřeby“ se považuje stav, kdy osoba je schopna včas používat WC, zaujmout vhodnou polohu, vyprázdnit se, provést očistu, používat hygienické pomůcky.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o zdraví“ se považuje stav, kdy osoba je schopna dodržovat stanovený léčebný režim, provádět stanovené preventivní, léčebné a léčebně rehabilitační a ošetrovatelské postupy a opatření a používat k tomu potřebné léky nebo pomůcky, rozpoznat zdravotní problém a v případě potřeby vyhledat nebo přivolat pomoc.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „osobní aktivity“ se považuje stav, kdy osoba je schopna navazovat kontakty a vztahy s jinými osobami, plánovat a uspořádat osobní aktivity, styku se společenským prostředím, stanovit si a dodržet denní program, vykonávat aktivity obvyklé věku a prostředí, například vzdělávání, zaměstnání, volnočasové aktivity, vyřizovat své záležitosti.
 - Za schopnost zvládat základní životní potřebu „péče o domácnost“ se považuje stav, kdy osoba je schopna nakládat s penězi v rámci osobních příjmů a domácnosti, manipulovat s předměty denní potřeby, obstarat si běžný nákup, ovládat běžné domácí spotřebiče, uvařit si jednoduché teplé jídlo a nápoj, vykonávat běžné domácí práce, nakládat s prádlem, mýt nádobí, obsluhovat topení, udržovat pořádek (tato schopnost se nehodnotí u osob do 18 let věku).
45. Soud na tomto místě zároveň konstatuje, že pokud jde o správnost zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, jedná se o odbornou medicínskou otázku, kterou nemůže soud a v zásadě ani správní orgán sám posoudit pro nedostatek odpovídající odborné kvalifikace, a proto se musí spoléhat na posudky předkládané k tomu kvalifikovanými odborníky – tj. posudkovými lékaři. Z tohoto důvodu tedy posuzuje zdravotní stav žadatelů v řízení, jehož výsledek na takovém posouzení závisí, v prvním stupni posudkový lékař a v odvolacím řízení posudková komise MPSV. Jedná se o specifickou formu správní činnosti, jejímž hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. V rozsudku ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020–33, Nejvyšší správní soud uvedl, že správní řízení ve věci příspěvku na péči se vyznačuje tím, že rozhodující důkaz představuje odborný posudek o zdravotním stavu a závislosti žadatele na pomoci jiné osoby.
46. Z obsahu správního spisu poté soud zjistil následující podstatné okolnosti. Dne 3. 6. 2024 podala žalobkyně návrh na změnu výše přiznaného příspěvku na péči. Po provedení sociálního šetření dne 6. 6. 2024, posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovým lékařem Institutu posuzování zdravotního stavu dne 10. 10. 2024 a po vyjádření žalobkyně k podkladům rozhodnutí rozhodl správní orgán I. stupně tak, že návrh na změnu výše příspěvku na péči od června 2024 zamítl a rozhodl poskytovat příspěvek na péči žalobkyně ve výši 3 300 Kč měsíčně. Proti prvostupňovému rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Ze spisové dokumentace soud dále zjistil, že žalovaný v rámci odvolacího řízení požádal o posouzení stupně závislosti žalobkyně posudkovou komisí MPSV. Daný posudek byl vypracován dne 6. 3. 2025 posudkovou komisí MPSV ve složení posudková lékařka a dětská neuroložka, přičemž žalobkyně nebyla zasedání této posudkové komise přítomna.
47. Soud se následně ve věci zabýval stěžejní námitkou stran „nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí“, kterou však žalobkyně spatřovala v nepřesvědčivosti a nedostatečném odůvodnění posudku ze dne 6. 3. 2025. V tomto ohledu soud doplňuje, že se dle jeho názoru obsahově nejednalo o námitku nepřezkoumatelnosti správního rozhodnutí, nýbrž o

námítku směřující do skutkového stavu – tj. posouzení zdravotního stavu žalobkyně posudkovou komisí MPSV. Žalobkyně totiž ve své argumentaci především nesouhlasila s hodnocením posudkové komise MPSV týkajícím se schopnosti zvládat namítané základní životní potřeby.

48. Nejvyšší správní soud se již opakovaně (např. v rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009-53) vyjádřil tak, že „posouzení stupně závislosti osoby pro účely rozhodování o příspěvku na péči v řízení v prvním stupni i v řízení odvolacím musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách, přičemž na výsledný lékařský posudek, který je v tomto řízení stěžejním důkazem, je třeba klást požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Nenaplnění těchto požadavků je vadou řízení před správním orgánem ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.“ K tomu je možno dále odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo konstatováno, že „v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené. Tento posudek je tedy ve správním a následně v přezkumném soudním řízení stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek lze však považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlídně k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. rozsudky NSS ze dne 28. 8. 2003, č. j. 5 Ads 22/2003-48; ze dne 25. 11. 2003, č. j. 5 Ads 42/2003-61, č. 511/2005 Sb. NSS, nebo ze dne 9. 2. 2006, č. j. 6 Ads 25/2004-58).“ V kontextu naplnění výše zmíněných požadavků lze dále poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2019, č. j. 8 Ads 331/2018-37, ze kterého plyne, že „aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014-28)“. Rovněž tak je případným zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25, v němž bylo vysloveno, že „v řízení o nároku na příspěvek na péči podle zákona o sociálních službách je povinností odvolacího správního orgánu žádat po posudkové komisi doplnění posudku, pokud posudková komise postavila své hodnocení na rozporných podkladech, aniž by rozpory sama odstranila nebo vysvětlila. Tak tomu může být v případě, že se objeví rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise, aniž by posudková komise sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči.“
49. V rozsudku ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019–71, pak Nejvyšší správní soud shrnul, že „pokud z podkladů lékařského posudku vyplývá, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá, a orgány lékařské posudkové služby přesto takovou základní životní potřebu považují za zvládanou, je jejich povinností tento závěr dostatečně a přesvědčivě odůvodnit. Posudek posudkové komise je zpravidla rozhodujícím důkazem při posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. I proto je nezbytné, aby splňoval požadavek úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti a aby se vypořádal se všemi rozhodujícími skutečnostmi. Posudek totiž na podkladě odborných lékařských vyšetření obsahuje závěry o funkčním dopadu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Posudkový závěr by

tedy měl být v tomto směru náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení závisí především.“ (srov. např. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013-32) Nejvyšší správní soud přitom doplnil, že odvolací orgán nesmí pouze převzít závěry posudkové komise MPSV, aniž by se jimi podrobněji zabýval z pohledu tvrzených rozporů či nedostatků, a uzavřel, že posudek nesplňující požadavky úplnosti, celistvosti a přesvědčivosti zakládá vadu řízení před správním orgánem. Možno též dodat, že se v případě odborného posudku zdravotního stavu a závislosti na pomoci jiné osoby „jedná sice o tzv. povinný důkaz, nicméně nikoliv o závazné stanovisko či závazný podklad rozhodnutí. Posudek podléhá hodnocení správního orgánu, jeho správnost není nikterak presumována. Ačkoliv odborné lékařské závěry posudku nepodléhají hodnocení správních orgánů, neboť k tomu nemají správní orgány odborné lékařské znalosti, nezabývá je to povinností hodnotit provedené důkazy ve správním řízení, a tudíž i správnost posudku z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti.“ (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2010, č. j. 6 Ads 143/2009-60, či ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).

50. Posudek posudkové komise MPSV tak splňuje kritérium úplnosti a přesvědčivosti, pokud se v něm posudková komise MPSV vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Svě závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nutné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav musí popsat dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2015, č. j. 6 Ads 299/2014-25, nebo ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018-17).
51. Z judikatury Nejvyššího správního soudu ovšem také vyplývá, že subjektivně tvrzené obtíže nemohou být samy o sobě podkladem pro závěr o neschopnosti zvládat určitou životní potřebu ve smyslu § 9 zákona o sociálních službách. Kvalifikovaným důvodem pro pozbytí schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu může být jediné nepříznivé zdravotní stav (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), jehož posouzení je věcí odborně medicínskou, nikoliv věcí subjektivní (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015-34). Určující skutečností je zdravotní stav a rozsah schopností toho kterého žadatele, tedy objektivně určená míra, v jaké je žadatel na cizí pomoc odkázán, nikoliv rozsah, v jakém mu je tato pomoc k dispozici (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2014, č. j. 6 Ads 83/2014-80).
52. Soud tudíž v projednávaném případě hodnotil, zda je posudek posudkové komise MPSV ze dne 6. 3. 2025 přesvědčivý a úplný tak, aby nebylo pochyb o jeho objektivnosti a správnosti, a to zvláště v kontextu žalobních tvrzení stran hodnocení čtyř základních životních potřeb komunikace, stravování, tělesné hygieny, oblékání a obouvání.
53. Na tomto místě soud zároveň rekapituluje, že posudkový lékař Institutu posuzování zdravotního stavu MUDr. P. E. dospěl k závěru, že žalobkyně nezvládá celkem tři základní životní potřeby – komunikaci, péči o zdraví a osobní aktivity. Podle posudku ze dne 6. 3. 2025, který si nechal žalovaný vypracovat v rámci odvolacího řízení, žalobkyně nezvládá rovněž tři základní životní potřeby, avšak posudková komise MPSV u žalobkyně neshledala objektivní korelát k mimořádné péči u základní životní potřeby komunikace, naopak seznala potřebu mimořádné péče u základní životní potřeby orientace. Stejně jako

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

posudkový lékař Institutu posuzování zdravotního stavu přitom posudková komise konstatovala neuznání nezvládání základní životní potřeby péče o zdraví a osobní aktivity.

54. V návaznosti na shora uvedené skutečnosti soud uvádí, že odůvodnění posudkové komise MPSV o tom, že žalobkyně zvládá základní životní potřeby stravování, tělesné hygieny a oblékání a obouvání nepovažuje za dostatečné. V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že posudková komise MPSV dle názoru soudu odpovídajícím způsobem nereagovala na informace obsažené v záznamu o sociálním šetření ze dne 6. 6. 2024. Konkrétně posudková komise MPSV opomněla zjištění plynoucí ze sociálního šetření, že žalobkyně odmítá používat příbor (tj. stravu ukusuje přímo z talíře nebo si jídlo sype do úst), resp. má problém se dotknout věcí, sama si neučesá vlasy a nenavolí správnou teplotu vody (používala velmi horkou vodu), zuby si vyčistí na pokyn, špatně vrství oblečení (tj. zapomíná na spodní prádlo, obléká si součásti oděvu naruby nebo obráceně), a to ve spojení s odvolací námitkou žalobkyně, že tyto obtíže mají původ právě v jejím psychickém stavu – tedy v obsedantně kompulzivní poruše a Aspergerovu syndromu.
55. Zjištění sociálního pracovníka ze sociálního šetření obsažená v záznamu o sociálním šetření ve smyslu § 25 odst. 1 zákona o sociálních službách pak nemohou správní orgány ani orgány vykonávající lékařskou posudkovou službu odmítnout jako „subjektivní“ a upřednostnit odborné lékařské nálezy jako „objektivní“. Všechny povinné podklady pro posouzení stupně závislosti vyjmenované v § 25 odst. 3 téhož zákona je třeba vnímat jako rovnocenné zdroje informací o žadateli, které teprve ve svém souhrnu poskytnou komplexní obraz toho, které základní životní potřeby žadatel zvládá a které nikoli. Tím není dotčena povinnost uvedených orgánů vypořádat se s případnými protichůdnými závěry v jednotlivých podkladech. Takové vypořádání je však třeba provést jiným způsobem než nezákonným nadřazením jednoho důkazního prostředku nad jiný (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2024, č. j. 58 Ad 21/2023-39).
56. Podle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. platí, že za schopnost zvládat základní životní potřebu stravování se mj. považuje stav, kdy osoba je schopna rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji. Z přílohy žalovaným odkazované instrukce č. 15/2016, která je podpůrnou pomůckou podrobněji upravující postup pro vyhotovování posudků, přičemž tak usměrňuje správní praxi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2025, č. j. 3 Ads 203/2024-48), se dále podává, že dítě starší 7 let zvládá základní životní potřebu stravování, pakliže „*jí příborem*“. Pokud tedy ze zjištění sociálního šetření mj. vyplynulo, že žalobkyně (t. č. ve věku 11 let) pro strach z bakterií v kontextu jejího zdravotního postižení odmítá používat příbor – konkrétně, že „*stravu ukusuje přímo z talíře, nebo si sype jídlo z misky do úst*“, pak posudková komise MPSV dostatečně neodůvodnila, proč v souvislosti s touto skutečností považovala základní životní potřebu stravování za zvládanou (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 4 Ads 495/2019-71, nebo ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30).
57. Ve vztahu k základní životní potřebě tělesné hygieny příloha č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. uvádí, že za schopnost zvládat tuto základní životní potřebu se mj. považuje stav, kdy je osoba schopna použít hygienické zařízení, dodržovat tělesnou hygienu a česat se. Instrukce č. 15/2016 k tomu akcentuje, že „*u osob s duševním nebo mentálním postižením nebo demencí je potřeba posoudit, zda, i přes to, že sice hygienu fyzicky zvládnou, mají problém s jejím dodržováním ve společensky přiměřeném/obvyklém standardu.*“ Z přílohy odkazované instrukce je též zřejmé, že dítě starší 7 let zvládá základní životní potřebu tělesné hygieny již zcela samostatně. Soud poté shledal nedostatečné hodnocení posudkové komise MPSV i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v této části. Při posouzení referenčních aktivit dané základní životní potřeby totiž bylo třeba zohlednit nejen fyzickou, ale zvláště psychickou kapacitu žalobkyně dodržovat hygienické a sebeobslužné návyky, a to vzhledem k její konkrétní diagnóze. Pokud tedy ze sociálního šetření vyplynulo, že žalobkyně nezvládá samostatně aktivity ve smyslu písm. f) (tělesná hygiena) bodů 1, 2 a 4 přílohy vyhlášky č. 505/2006 Sb. – tj. nastavit si správnou teplotu vody, dodržovat ústní hygienu (nikoliv na pokyn) a česat se, a to v obvyklém standardu (resp. jak je běžné u dětí starších 7 let), měla posudková komise MPSV výslovně vyložit a náležitě odůvodnit proč za těchto okolností považovala základní životní potřebu tělesné hygieny za zvládanou. Hodnocení posudkové komise MPSV koncipované negativním výčtem zdravotních deficitů je v tomto ohledu nepostačující a nepřiléhavě zobecňující, jelikož akcentuje pouze fyzické schopnosti žalobkyně, ačkoliv u ní naprosto převládají obtíže psychické. K tomu soud pro úplnost doplňuje závěr plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33, že *„odůvodnění posudku musí být opřeno o zcela individuální poznatky týkající se funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého stavu účastníka řízení na jeho schopnost zvládat základní životní potřeby, nikoliv pouze o obecné negativní vymezení, že účastník řízení netrpí závažnějšími zdravotními postiženími, která by implikovala nezvládnání uvedených základních životních potřeb“*.

58. Odpovídající zhodnocení vlivu dominujících onemocnění na schopnost žalobkyně zvládat, či nezvládat, základní životní potřebu absentuje též u oblékání a obouvání. Dle přílohy č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. platí, že za schopnost zvládat základní životní potřebu oblékání a obouvání se mj. považuje stav, kdy osoba je schopna rozeznat rub a líc oblečení a správně je vrstvit. Instrukce č. 15/2016 pak zdůrazňuje, že *„k neschopnosti zvládat oblékání a obouvání může dojít u některých osob s mentálním postižením nebo demencí a osob nevidomých, které sice zvládnou oblékání, ale správnost vrstvení a rozlišení rubu a líce oblečení nerozeznají.“* Zároveň se z přílohy této instrukce podává, že dítě starší 7 let zvládá základní životní potřebu oblékání a obouvání již zcela samostatně. Soud tak vnímá jako nepřesvědčivé konstatování posudkové komise MPSV, že žalobkyně je schopna tuto základní životní potřebu vykonávat v širší normě jako zdravé dítě. Je sice pravdou, že potřeba tzv. „občasného připomenutí či kontroly“ v oblasti péče o vlastní osobu se nehodnotí jako mimořádná péče, nicméně v posudku je třeba se s výše popsány konkrétními zjištěními vztahujícími se přímo k osobě žalobkyně řádně vypořádat. Byť tedy napadené rozhodnutí správně poukazuje na fakt, že případná dopomoc a připomenutí je součástí výchovy každého dítěte, a nelze v nich proto spatřovat mimořádnost péče, přičemž se při hodnocení potřeby mimořádné péče přihlíží ke kritériím rozsahu, intenzity a náročnosti péče, soud považoval za nepřesvědčivé toliko povšechné konstatování posudkové komise MPSV, že žalobkyně základní životní potřebu oblékání a obouvání zvládá v rámci širší normy jako dítě stejného věku bez zdravotního postižení. Soud má totiž na základě již dříve popsaného za to, že v případě žalobkyně, která dle zjištění sociálního šetření ze dne 6. 6. 2024 ani ve věku 11 let nepřikládala důležitost používání spodního prádla či rozlišování rubu a líce oblečení, takový závěr posudkové komise MPSV bez dalšího vysvětlení nemůže obstát.
59. Soud se ve věci dále zabýval namítaným hodnocením posudkové komise MPSV týkajícím se základní životní potřeby komunikace. Příloha č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. k tomu stanoví, že za schopnost zvládat uvedenou základní životní potřebu se mj. považuje stav, kdy je osoba schopna vytvářet rukou psanou krátkou zprávu. Instrukce č. 15/2016 v tomto ohledu doplňuje, že *„za komunikaci v přijatelném standardu nelze považovat např. obtížné a špatně čitelné napsání krátké zprávy rukou“*. V řešeném případě přitom bylo zjištěno, že žalobkyně píše rukou nečitelně (viz záznam o sociálním šetření ze dne 6. 6. 2024), avšak ovládá psaní na

klávesnici. Žalobkyně pak nesouhlasila právě s odůvodněním posudkové komise MPSV, resp. žalovaného, že klávesnice může být facilitátorem ve vztahu k této dílčí aktivitě základní životní potřeby komunikace. Nejvyšší správní soud dříve skutečně judikoval, že psanou zprávu lze učinit i s facilitujícím prostředkem a zvládnutí písemné komunikace vlastní rukou se nevyžaduje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Ads 284/2014-32), nicméně při formulování tohoto závěru vycházel z tehdy účinného znění vyhlášky č. 505/2006 Sb. Od 1. 9. 2016 však příloha poukazované vyhlášky za schopnost zvládat předmětnou základní životní potřebu komunikace výslovně považuje stav, kdy je osoba „schopna vytvářet rukou psanou krátkou zprávu“. Tuto novelu poté reflektovaly i správní soudy: „Pokud PK MPSV a potažmo žalovaný za schopnost zvládat komunikaci považuje i to, že posuzovaná osoba porozumí všeobecně používaným základním obrazovým symbolům nebo zvukovým signálům a používá běžné komunikační prostředky, tak je třeba uvést, že nelze zaměňovat hodnocení schopnosti dorozumívat se (komunikovat) psanou zprávou s použitím elektronického zařízení. Posuzování komunikační schopnosti musí být v tomto ohledu zkoumáno komplexním přístupem, tj. reflektující celý rozsah komunikační schopnosti.“ (srov. např. rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 27. 3. 2025, č. j. 52 Ad 22/2024-51, nebo ze dne 5. 2. 2025, č. j. 52 Ad 16/2024-46). Soud se proto neztotožnil s názorem žalovaného vysloveným v napadeném rozhodnutí, že je žalobkyně i přes nečitelný rukopis schopna vytvářet rukou psanou krátkou zprávu za užití facilitátoru – klávesnice. Za facilitátory umožňující zvládnutí rukopisu je možné považovat např. ergonomické psací pomůcky, nikoliv však klávesnici elektronického zařízení. Vymezení základní životní potřeby komunikace tak, jak je uvedeno pod písm. c) (komunikace) v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb., totiž jednoznačně rozlišuje rukou psanou zprávu od používání běžných komunikačních prostředků. Dle názoru soudu tak nelze považovat použití klávesnice elektronického zařízení za odpovídající schopnosti vytvářet rukou psanou krátkou zprávu, a to v kontextu hodnocení schopnosti komunikace (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. 9. 2015, č. j. 20 Ad 87/2014-28).

60. Nutno dodat, že dominujícím onemocněním byla u žalobkyně porucha autistického spektra a obsedantně kompulzivní porucha. Soud proto poznamenává, že vzhledem k jejímu duševnímu postižení, bylo nutné objektivizovat dopady tohoto postižení na schopnost žalobkyně zvládat základní životní potřeby a tyto dopady také náležitě odůvodnit. Soud shrnuje, že s ohledem na shora konstatované nedostatky hodnocení vlivu poruchy autistického spektra a obsedantně kompulzivní poruchy na schopnost žalobkyně zvládat namítané základní životní potřeby, nelze shledat posudek ze dne 6. 3. 2025 za úplný a přesvědčivý ve smyslu dříve citované judikatury. Žalovaný tudíž pochybil, pokud si za vyvstálé situace (k námitkám žalobkyně uplatněným již ve správním řízení) nevyžádal doplnění předmětného posudku, které by odpovídajícím způsobem vyhodnotilo zvládnutí jednotlivých základních životních potřeb z hlediska psychiatrických diagnóz žalobkyně a v úplnosti zohlednilo též zjištění ze sociálního šetření.
61. Co se poté týče zcela obecného žalobního tvrzení o tom, že posudková komise MPSV postupovala nesprávně i v kontextu posouzení základních životních potřeb výkonu fyziologické potřeby a mobility, soud k tomu připomíná, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační. Od žalobkyně, která vymezuje hranice soudního přezkumu, se tudíž oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud nesmí nahrazovat její projev vůle a vyhledávat vady napadeného správního aktu. Jinak řečeno, žalobkyně je povinna jí spatřované důvody nezákonnosti žalovaného rozhodnutí v žalobě explicitně uvést a vymezit tím soudu rozsah kontroly správního rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, ze dne 30. 4. 2012, č. j. 4 As 5/2012-22, nebo ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006-63). K tomu soud poukazuje také na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, v němž bylo konstatováno, že „*míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.*“ (srov. také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60, ze dne 20. 9. 2022, č. j. 4 Afs 306/2020-70, nebo ze dne 15. 11. 2022, č. j. 1 Afs 142/2022-49).

62. Pouhou zmínku žalobkyně o nesprávném hodnocení posudkové komise MPSV ve vztahu k její schopnosti zvládat fyziologické potřeby a mobilitu, tak bylo třeba ve věci považovat za již natolik neurčitou, že se jí soud nebyl vůbec schopen zabývat, neboť žalobkyně nijak neozřejmila, v čem konkrétně by pochybení posudkové komise MPSV mělo v této části spočívat. Jinými slovy, toto blíže nespecifikované tvrzení žalobkyně nebylo možno považovat za řádně uplatněný žalobní bod (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2018, č. j. 6 Azs 88/2018-38, ze dne 17. 2. 2006, č. j. 8 Azs 134/2005-44, či rozsudek rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58).
63. Soud se dále zabýval námitkou žalobkyně, že nebyla osobně vyšetřena posudkovou komisí MPSV. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 4 Ads 82/2011-44, ve kterém bylo vysloveno, že „*přímé osobní vyšetření posuzované osoby lékařem okresní správy sociálního zabezpečení a posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí by v řízení o příspěvku na péči podle zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, mělo být pravidlem. Takové pravidlo však nemůže platit bezvýjimečně a vždy musí být náležitě zohledněny konkrétní okolnosti projednávaného případu.*“ Na citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu nicméně navázala další (novější) judikatura, která požadavek přímého osobního vyšetření relativizovala. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 8. 11. 2018, č. j. 10 Ads 248/2017-61, konstatoval, že „*úkolem posudkových lékařů i PK MPSV primárně není vyšetřování posuzovaných osob, ale pouze posudkové zhodnocení nálezů klinických lékařů, které jsou pro vypracování posudku podkladem. Lékař či PK MPSV sice mohou v případě pochybností o průkaznosti některých nálezů provést při jednání orientační vyšetření posuzované osoby, není to však zákonem předepsáno a případné závažné pochybnosti o zdravotním stavu by musely být řešeny vysláním posuzované osoby k vyšetření na některém z klinických pracovišť.*“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 3 Ads 254/2016-64, ze dne 15. 8. 2018, č. j. 3 Ads 212/2017-25, nebo ze dne 9. 1. 2025, č. j. 7 Ads 121/2024-20). S tímto právním názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za přílehlavý také pro nyní projednávanou věc. Posudková komise MPSV se ostatně k otázce potřeby osobní účasti žalobkyně na jejím jednání srozumitelně vyjádřila, resp. svůj postup v tomto ohledu odůvodnila v souladu s nadepsanou judikaturou (viz str. 7 posudku ze dne 6. 3. 2025), přičemž z vlastního obsahu posudku nijak neplyne, že by posudková komise MPSV shledala jí předloženou podkladovou (zdravotní) dokumentaci týkající se žalobkyně za neúplnou, některé nálezy za nejednoznačné či rozporné, přičemž tedy nepovažovala za nutné došetření zdravotního stavu žalobkyně. K námitce týkající se nepřítomnosti žalobkyně na jednání posudkové komise MPSV se poté odpovídajícím způsobem vyjádřil i žalovaný (viz str. 10 napadeného rozhodnutí). Soud tak v řešeném případě nepřisvědčil nepřilehlavě zobecňující

žalobní argumentaci o tom, že nebyla-li žalobkyně posudkovou komisí MPSV osobně vyšetřena, vypovídá takový postup o nevěrohodnosti vypracovaného posudku.

64. V posuzované věci je nicméně třeba současně připomenout, že za nadepsaného stavu bylo povinností žalovaného žádat po posudkové komisi MPSV doplnění posudku, neboť ve věci vyvstal seznatelný rozpor mezi výsledkem šetření sociálního pracovníka a názorem posudkové komise MPSV, jak už bylo dříve v podrobnostech vyloženo, aniž by tedy posudková komise MPSV sama provedla vlastní přeshetření zdravotního stavu žalobkyně jako žadatelky o příspěvek na péči, resp. aniž by sama poukazované rozpory odstranila a řádně své závěry odůvodnila (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013-25).
65. Následně se soud zaměřil na námitku žalobkyně, že posudková komise MPSV nezohlednila doporučení MUDr. F. K. ze dne 28. 5. 2024 navýšit jí stupeň příspěvku na péči. K tomu soud předně konstatuje, že je z posudku ze dne 6. 3. 2025 zřejmé, že posudková komise MPSV nadepsanou lékařskou zprávou MUDr. F. K. ze dne 28. 5. 2024 disponovala – tuto ostatně v posudkovém hodnocení i blíže rekapitulovala. Z dané lékařské zprávy přitom vyplývá, že MUDr. F. K. je lékařkou s odborností v oboru psychiatrie. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012-33, vyslovil, že *„specifické postavení posudkových komisí spočívá právě v tom, že jsou nadány odbornou kompetencí v oblasti posudkového lékařství, což znamená, že jsou schopny z medicínského hlediska komplexně posoudit zdravotní stav účastníka řízení, neomezují se jen na některé lékařské obory (...)“*. Možno zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 12. 2021, č. j. 4 Ads 184/2021-30, v němž bylo uvedeno, že *„v posudku takové odborné lékařské komise se přitom hodnotí nejenom celkový zdravotní stav účastníka řízení, nýbrž se v něm zaujímají i posudkové závěry ohledně splnění v zákoně stanovených kritérií pro přiznání dávky či průkazu osoby zdravotně postižené.“* Žalobkyně by si proto v tomto kontextu měla uvědomit, že posudkoví lékaři a posudková komise MPSV nehodnotí jednotlivá onemocnění či zdravotní postižení jako taková, nýbrž hodnotí funkční dopad dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu posuzované osoby na její schopnost zvládat základní životní potřeby. Skutečnost, že odborný lékař případně „doporučí“ navýšit té které osobě stupeň příspěvku na péči, tudíž automaticky neznamená, že má konkrétní zdravotní postižení opravdu takový funkční dopad na její schopnost zvládat základní životní potřeby, že povede k navýšení příspěvku na péči. Právě tyto odborné otázky z oblasti posudkového lékařství totiž mohou zodpovědět výhradně lékaři se specializací na posudkové lékařství.
66. Soud poté nepřisvědčil námitce žalobkyně, že posudková komise MPSV ignorovala její podání (resp. podání její zákonné zástupkyně) ze dne 26. 6. 2024, v němž se pokusila správním orgánům podrobně vylíčit sociální situaci a zprostředkovat autentickou a dlouhodobou zkušenost rodiny s péčí o žalobkyni. Jak je zřejmé z obsahu posudku ze dne 6. 3. 2025 – posudkového hodnocení, posudková komise MPSV přihlédla k tvrzením žalobkyně, resp. její zákonné zástupkyně (matky), a s těmito tedy i ve svém posouzení pracovala. Soud pak dodává, že v řízení, ve kterém se rozhoduje o příspěvku na péči, je třeba vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22), tedy ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.

Subjektivně tvrzené obtíže přitom nemohou být samy o sobě podkladem pro závěr o neschopnosti zvládat určitou životní potřebu ve smyslu § 9 zákona o sociálních službách. Kvalifikovaným důvodem pro pozbytí schopnosti zvládat základní životní potřebu v přijatelném standardu může být jediné nepříznivý zdravotní stav (§ 9 odst. 5 zákona o sociálních službách), jehož posouzení je věcí odborně medicínskou, nikoliv věcí subjektivní, jak už bylo ostatně výše vyloženo (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 8 Ads 104/2015-34).

67. Vycházejí ze všeho výše uvedeného tak soud v řešení případu dospěl k závěru, že posudek ze dne 6. 3. 2025 nelze považovat za úplný a přesvědčivý. V důsledku toho soud shledal, že žalovaný při vydání žalobou napadeného rozhodnutí vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Žalovaný se tedy neměl spokojit s nedostatečně odůvodněným posudkem posudkové komise MPSV, nýbrž měl vyžadovat jeho doplnění, jak plyne z výše uvedeného hodnocení. Nadto soud ve věci shledal také nezákonnost napadeného rozhodnutí, a to v části posouzení týkajícího se zvládání základní životní potřeby komunikace. V nadepsaných skutečnostech tudíž soud spatřuje jednak vadu řízení podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění, a jednak pro nezákonnost dle § 78 odst. 1 s. ř. s.
68. Soud proto uzavírá, že žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako důvodnou, přičemž tedy napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 1 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zrušil. Současně soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. tímž výrokem rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
69. Výrokem II. rozsudku soud zároveň nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch, a tudíž měla dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. vůči žalovanému také právo na náhradu nákladů řízení, tohoto práva se však při jednání soudu výslovně vzdala. Žalovanému poté náhrada nákladů řízení nenáleží, neboť ve věci neměl úspěch a dle § 60 odst. 2 s. ř. s. mu v tomto typu řízení ani právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Ústí nad Labem 30. září 2025

Mgr. Radim Kadlčák v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.